

ÍRD FEL A NEVEMET AZ ÉGRE

„A szenvedély, az odaadás
és a családi összetartás szívből jövő története.”
– *Suzanne Redfearn, bestsellerszerző*

finep
selection

BARBARA O'NEAL

WASHINGTON POST BESTSELLERSZERZŐ

BARBARA O'NEAL

ÍRD FEL
A
NEVEMET
AZ ÉGRE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELSŐ FEJEZET

GLORIA

EPPEN FOTÓZÁSHOZ KÉSZÜLÖDÖM, amikor meghallom, hogy Isaaket letartóztatták. Egy hosszú pillanatig fel sem fogom. A testem hamarabb reagál, mint az elmém. A gerincemen végigfut a borzongás, ahogy megigazítom az üvegház zöldjében a vénusz-papucs orchidea tövébe tett piros cipőket.

Aztán a neve is elér a tudatomig. *Isaak Margolis*. Felkapom a fejem, és a rádióra nézek, mintha arra számítanék, hogy megpillantom a rég látott arcot. Egy pillanatra kihagy a szívem, szinte felkészül arra, hogy ismét összetörik, majd egy nagy dobbanás után újra zakatolni kezd.

Isaak.

Hosszú évek óta vártam az elkerülhetlent, most pedig meteorként robban be az életembe, mikor végre belekényelmesedtem ebbe a tartalmas, átlagos létbe, amit kitölt a zene, az Instagram-fotók és a havi közös ebéd az Orosz Teaházban az egyre fogyatkozó társasággal: a volt légiutas-kísérőkkel, akiket több mint ötven éve ismerek.

Leereszkedek egy székre, mivel a lábam túlságosan remeg ahhoz, hogy megtartson, és csak hallgatom a BBC bemondóját, amint közli, hogy a gyanúsított műkincstolvajt és -hamisítót Firenzében kapta el az Interpol, az eltűnt műtárgyak utáni, több mint egy évtizeden át tartó nyomozás után. A művészvilágot teljesen felvillanyozta az esemény,

mivel a férfinál egy olyan Pissarro-festményt találtak, aminek már a második világháború előtt nyoma veszett.

Ennyi idő után. *Ennyi idő után.* Perceken át hagyom, hogy pánik, megbánás és sóvárgás cikázzon az ereimben, az érzelem úgy járja át a testemet, ahogyan azt már rég elfelejtettem. Isaak hosszúkás, kemény arcára és szép kezeire gondolok, a közös múltunkra – anyáinkra, akik hétköznapi és elképzelhetetlen gyötrelmeket egyaránt átéltek a háború alatt; a vágyunkra, hogy ezt lerázzuk magunkról, és felszabadultan élhessünk. És arra a vágyra is gondoltam, amitől kékes fénnel szikrázni kezdett a levegő köztünk, ha csak pár lépésre voltunk egymástól.

Arra gondolok, reális esély van arra, hogy egyre csak fogyatkozó számú napjaimat börtönben élem le.

A testére gondolok. Az érdes hangjára. A kapcsolásra, ami a találkozásunk első pillanatától fogva összekötött minket. Olyan régen történt, de bizonyos szempontból mintha csupán tegnap este lett volna. Az emlékezet érdekes egy dolog.

Felállok, és veszek egy mély levegőt.

Azon tűnődöm, mennyi időm van még.

MÁSODIK FEJEZET

WILLOW

AHOGY GLORIÁHOZ TARTOK METRÓVAL egy esős, februári estén, a virágos egyberuhámban és vékony kabátomban egyenesen reszketek a hidegtől. Los Angelesben még elment az öltözetem, de itt, ebben az időben már túl kevés. Még a tarkóm is fázik a hajam alatt. Muszáj lesz vennem a nyakamra valamit. No nem egy libbenős selyemkendőt, hanem egy igazi vastag, kötött sálát. Kissé kínosan érzem magam, amiért ilyen naiv módon alulöltöztem.

Nem mintha lett volna választásom. Minden ingóságom itt van velem.

Gloria nagynéném tegnap felhívott, és megkért, vigyázzak a házára, amíg ő elrepül az egyik régi TWA¹-s ismerőse nyaralójába. Az utóbbi években sokszor csináltam ilyet. Vigyáztam a lakásra és a macskáira, de a lényeg a háztetőn lévő üvegház, benne több száz növényvel, amiket több mint két évtizede gondoz.

El sem tudom mondani, mekkora megkönnyebbülést jelentett a telefonhívása. A legutóbbi fellépésem gyötrelmesen sikerült, és már túl hosszú ideje kanapészföflök a seggfej exemnek köszönhetően, aki egy nagy veszekedés után kizárt a malibui házából. Amikor a lemezem bukkott, már nem váltam a javára – erre persze számíthattam volna, de így

¹ Trans World Airline amerikai légitársaság (1930-2001)

is fájt. A jelenlegi összes vagyonom 549 dollárnyi készpénz, miután tegnap este az LAX reptéren vettem valami vacsorát, és egy Panda Express gyorsétterem eldugott szegletében megettem. Enyhén fogalmazva is fülemet-farkamat behúzva élek most. A *Midnight Train to Georgia*² megy a fejemben végtelenítve, szinte hallok Gladys Knight bánatos hangját, ahogy arról énekel, hogy feladja. Nos, Los Angeles nekem is túl nagy faltnak bizonyult.

Én is feladom? A gondolattól szorítást érzek a mellkasomban, de őszintén szólva már harmincöt éves vagyok. Meddig élhetek még vándorzenészként? Azt hittem, mostanra a csillagok között fogok szárnyalni, ahogy anya is. Tényleg hittem benne, és ez most legalább olyan kínos, mint maga a kudarc.

Nem kudarc ez, ellenkezik a fejemben az örök optimista. Csupán egy akadály.

Tök mindegy. Egyre nehezebben hiszek neki. A bizonyítékok ugyanígy épp ennek ellenkezőjére mutatnak.

A metró megáll, én pedig megkönnyebbülést érzek, amikor ismerős kép tárul elé: a peron csempéje enyhén zöldes színű a neonfényben. Emberek szállnak le. Emberek szállnak fel. Egy szőke tizenéves lány, akinek meghökkenítő animés tetoválás van körben a nyakán; egy kék hidszabos nő, aki egy huncut totyogós kezét fogja; egy rendkívül magas, kopasz, fehér férfi, akinek keménykalap van a fején; egypár elcsigázottnak tűnő középkorú latina hölgy, ölükben bevásárlószatyrokkal.

Jó érzés. Barátságos. Semmitől nem érzem magam annyira otthon, mint a különböző emberek kavalkádjától. Los Angelesben is sokféle ember él, de ott annyira eloszlik a tömeg, hogy inkább foltvarrásos ágytakarónak tűnik, mint olvasztótégelynek.

Megkönnyebbülés járja át a testemet, és kissé lazábbra veszem a szorításomat az ölemben lévő Johnny Was táskámon, a vászontáskán, amit akkor vettem a siker megünneplésére, amikor kijött az album.

A hímzett táska most csurig van az ingóságaimmal. Az a cowboy-csizma van rajtam, ami egykor anyáé volt, nekem pedig mostanra már a védjegyemmé vált. Bárcsak lenne leggingsem! Elfelejtettem, milyen

² Magyarul: Éjféli vonat Georgiába.

hideg is tud lenni a februári eső. Ilyen egy külföldi. Egy turista. Pedig én egyik sem vagyok.

A 72. utca és a Broadway sarkán lévő metróállomáson leszálok, és felmegyek a lépcsőn a szakadó esőbe. Ettől is csak még jobban itthon érzem magam. A kaliforniai napsütés néha egyenesen nyomasztó tud lenni. Összehúszom magam a szövetkabátom alatt, az esővíz csak úgy ömlik le a ruhám hátulján. Mellkasomhoz szorítom a hegedűtokomat, és sietek haza az utcán, ami nyáron a környék egyik legszebb helye szokott lenni. Mire elérem a hatemeletes, háború előtt épült házat, bőrig ázom.

Jorge, a testes portás vidám rikkantással üdvözlől.

– Willow! Hol a télikabátod? Miért nincs nálad esernyő?

Reszketek és kimerült vagyok.

– Igen, tudom. – Megszorítom a karját. – Majd beszélünk, de most hullafáradt vagyok.

– Persze, persze. Odafejt van, téged vár.

Fáradtan bölintok. A csizmám sarka dobog az előtér márványpadlóján. Megnyomom a régi lift gombját. Felújították, de még mindig ugyanolyan lassú és apró. Felvisz a legfelső szintre, a hatodik emeletre. A folyosón finom étel illata terjeng – hús, fűszerek és talán frissen sült kenyér is – a másik lakás felől. Megkordul a gyomrom. Remélem, bevásárolt.

Jorge biztosan felszólalt neki, mert mielőtt odaérnék az ajtóhoz, kinyílik, és a nagynéném tárt karokkal vár. Természetesen türkizben van, mert az a kedvenc színe. Selyemkaftánt visel, rajta nyomott pávatollakkal, és szorosra húzott öv hangsúlyozza ki darázsderekát.

– Willow! – szólal meg. – Bőrig áztál! Hol az esernyőd?

– Elfelejtettem, hogy kelleni fog – felelek fáradtan. Igazából arra sem emlékszem, mikor volt utoljára esernyőm.

– Gyere be, gyere csak! – mondja kedvesen. – Nyomás a zuhany alá!

A szilánkokként ragyogó csillár foltokban vetíti a fényt az egykor gyönyörű, mára kopottá vált parkettára, ahova leejtem a táskámat és a hegedűtokot, majd lehúszom a csizmámat. Fejjel lefelé fordítom a két lábbelit, hogy lecsöpögjenek a vastag, fonott szőnyegre, amit Gloria pontosan erre a célra tart. A hajam végéből is csöpög a víz.

– Csinálnál nekem egy kis teát? – kérdezem.

– Hogyne. – Felém nyújt egy törölközőt. Persze élénk rózsaszín, Gloria ugyanis semmi olyasminek nem látja értelmét, ami valamilyen módon nem vibrál az életkedvtől. Megtörölöm az arcom, és látom, hogy az egyik macska vidáman felém lépdel, hogy köszöntson. Fekete-fehér, hosszú szőrű nőstény, sárga szemekkel.

– Szia, Eloise! – köszönök neki, és lehajolok, hogy megsimogassam a farka tövét, ő pedig válaszként vidáman trillázik.

– Sam azt mondta, holnap beugrik – közli Gloria. – Ma valami estélyre ment egy újonnan megjelent app miatt.

A nővérem, Sam káprázatosan sikeres játékfejlesztő, aki kibírhatatlanul nevetségesnek tart engem. Csak kötelességtudatból jön, és valószínűleg nem is lesz jókedvű, én viszont sosem gyógyultam ki az iránta érzett hőskultusból, és egyik felem tényleg örül, hogy találkozom vele.

– Sam azt mondta, hogy „estély”? – kérdezem szárazon.

– Nem, persze hogy nem – feleli Gloria, miközben a hálószobám felé int. – Vegyél egy forró zuhanyt! Éhes vagy?

– Éhen halok.

Gloria elvigyorodik.

– Erről van szó. Mit ennél?

– Egy Reuben-szendvicset a Bloom'sból.

– Már rendeltem is. – Megpaskolja a vállamat, majd felveszi a táskámat. – Egek! Mit cipelsz ebben?

Mindent, kívánczik ki belőlem a válasz.

– Nem mindenki képes arra, hogy egyévnyi ruhamennyiséget belevárázsoljon egy retikülbe – jegyzem meg Gloria tehetségére utalva. Mivel a TWA légitársaság légiutas-kísérője volt a hetvenes években, megdöbbenően profi a csomagolásban. Fogom a hegedűmet, és követem őt, ki az előszobából a folyosóra, ami végigvezet az egész épület hosszán keletnyugati irányban. A legvégén benyit egy ajtón a sarokban lévő helyiségbe, az én hálószobámba. Odabent meglátom a négyoszlopos ágyamat – ami körül ott van az a szúnyoghálósöveg, ami még tinikoromban került fel –, valamint *A tündérkirálynő* kék és zöld festményét, ami elég méretes helyet foglal el a falon. Csomó különböző versenyeken készült fotó lóg az albumom borítója mellett, ami pedig anya leghíresebb albumborítója mellé lett helyezve.

Otthon.

A szó csak annyira telített számomra jelentéssel, mint bármely másik kifejezés, ez mégis az egyik kedvenc helyem a világban. Itt hagyhatom ugyanis, hogy a tér megnyugtasson, átöleljen, és időt adjon arra, hogy rájöjjenek, mi a következő lépés az én kaotikus életemben.

A Reuben-szendvics messze a legfenségesebb dolog, amibe az utóbbi hónapokban beleharaptam. A világon mindenki azt hiszi, hogy tudja, hogyan kell jól csinálni, pedig egészen addig nem tudod, mi a jó, amíg bele nem kóstolsz az igaziba. Ebbe igazi fűszeres füstölt húst tesznek. Olyat, amit abból a csemegeboltból szereznek be, ahol generációk óta autentikus recept alapján készítik el. A szendvicsbe továbbá friss, roppanós savanyúkáposzta és svájci sajt kerül, majd az egészet valódi rozsenyérre téve meggrillezik. Sosem kértem rá szószt, Gloria pedig erre is emlékezett.

– Ez valami isteni finom – szólalok meg végre néhány falat után. Leteszem a szendvicset a zsírpapírra, és megtörlöm a kezem. Érzem, hogy az otthon és a kényelem érzése szétterjed és mélyre hatol az egész testemben.

– Bárcsak nekem is ilyen emésztésem lenne! – mondja Gloria körülbelül a milliomodik alkalommal, és még ez is otthonos érzést ad. – Anyád ugyanilyen volt. Bármit megehetett.

– Puszta szerencse – jegyzem meg, és felé tolom a chipset. Imádja, de csak kettőt fog enni belőle. – Jól nézel ki. És boldognak látszol.

Gloria visszafordítja felém a tekintetét a gyéren megvilágított konyha egyik polcán álló, kis képernyőjű tévéről, ahol egy hírcsatorna megy. Ez új szokása lehet.

– Ne haragudj, nem figyeltem – mondja, és a távirányítóval lekapcsolja a készüléket.

– Történt ma valami?

– Nem igazán. – A kaftánja alatt a lábát lóbálja. A lábkörmei élénkpirosak. – Csak háttérzajnak ment.

Bólintok. Azon tűnődöm, vajon magányos-e, de ez nem jellemző rá. Mióta az eszemet tudom, mindig is magabiztos volt, tudta, mire van

szüksége, és azt meg is szerezte. Megkínálom egy újabb chipsszel, és oda sem figyelve elfogadja.

– Na és ezúttal hová mész? – kérdezem.

– Tessék?

Felvonom a szemöldökömet.

– Az utazásod. Nem azért jöttem, mert elutazol?

– Ó, igen. Dani ellátogat a szigetekre, és meghívott a nyaralójába.

– Ez remekül hangzik. Februárban a trópusokon.

– Igen. – Tekintete ismét a televízió felé vándorol, és feltűnik, hogy a távirányító még mindig a kezében van.

– Minden rendben, nénikém? – kérdezem tőle.

– Persze. – Úgy tűnik, ismét úgy rántja vissza magát a jelenbe. Megint önt nekem teát a kancsóból, mely egyike azoknak, amiket világ körüli utazásairól hozott. Zöld zománcos, fehér levelekkel, és tudom, hogy szándékosan választotta a zöld teához. – Hiányoztál, drágám. Mesélj el mindent!

Látom rajta, hogy továbbra sincs teljesen jelen. Valami nem stimmel.

HARMADIK FEJEZET

SAM

A *GANYMEDE'S GHOSTS*³ bemutató partiját Brooklynban, a Hops and Heads bárban tartják, ami egy olyan – magát hiphop sztár kézműves sörözőnek kiadó – maszkulin hely, ahová korosodó csodafiúk járnak meggyőzni magukat arról, hogy még mindig ők az ászok. Én csak azért vagyok itt, mert Tommy Gains, a tervező az egyik legrégebbi barátom, és ő maga hívott fel, hogy hívjon az eseményre.

Utálok az ilyesmit, de kicsíptem magam. Egy pántos, sárga ruhát vettem fel övvel, ami ellensúlyozza a szögletes alkatomat, valamint egy magas sarkút, ami miatt a férfiak nagy részének a feje fölé magasodok. Tizenhárom éves korom óta azt kérdezzetik tőlem, hogy modell vagyok-e. Nem azért, mert gyönyörű lennék, ugyanis nem vagyok az; egyszerűen ez az egyetlen olyan hivatás, amit egy száznyolcvan centi magas nőnek el tudnak képzelni – főleg, ha olyan „erős” vonásai vannak, mint nekem. Vastag orr, erős szemöldök és széles száj, amitől mosolygáskor úgy tűnik, hogy nevetségesen sok fogam van – mint Jerry Hall szteroiodokon. Igyekszem nem mosolyogni, és jó pénzt fizettem egy szemésznek, hogy írjon fel nekem néhány *geek* csajos szemüveget: egy szaruke-retest, egy kerek fémkerettest és néhány színes műanyag kerettest. Ha egy

³ Magyarul: Ganümedész szellemei.

nő szemüveget vesz fel, az kapásból hozzátesz ötvenet az IQ-jához. Nekem pedig a videójáték- és játékkappfejlesztés rendkívül kompetitív szakmájában minden plusz segítségre szükségem van.

Gyors, tomboló elektromos zene tölti be a helyiséget. Nem túl hangos, de nem is halk. A célom csupán az, hogy megtaláljam Tommyt, belebokszoljak a karjába, és lelépjek. Nem akarom látni a szánakozást azoknak a szemében, akik tudják, mi a helyzet a céggel. És persze azokkal sem akarok jópofizni, akik nem tudják.

De persze mindkettőre rá fogok kényszerülni. Minél gyorsabban le tudom, annál kevesebbet szenvedek.

Ahogy keresztülvágok a bárban összegyűlt tömegben, meglepetten veszem észre, hogy mennyi nő van jelen. A 2014-es GamerGate óta a nagy cégek nyíltan toboroznak nőket, bevonják őket a belső köreikbe, és ez azt eredményezte, hogy több lány iratkozik be egyetemi képzésre és kerül be az oktatói gárdába. Néhányan észrevesznek és felém biccentenek.

Egy buzgó lány – hosszú hajának vége a szívárvány színeiben pompázik – megperdül, és tátva marad a szája.

– Te jó ég! Sam Janssen! Miattad választottam ezt a hivatást! Kislány koromban imádtam a *Boudiccával* játszani!

Kislány koromban.

– Köszí. Hogy hívnak?

– Ashley Madrid.

– Nagyon örvendek. – Kezet rázok vele, és továbbindulnék, de ez a lány bizony határozott. Úgy mozdul, hogy azzal kissé elém áll. A semmiből egy névjegykártyát húz elő, és a kezembe nyomja.

– Nézd, tudom, hogy én egy senki vagyok, de nagyon szeretnék beszélgetni veled. Csak egy kávézás erejéig.

– Nos, eléggé...

– Ingyen gyakornokoskodnék neked. Teát főznék, elintéznék mindent, amit kérsz, csak hadd nézzem meg, hogyan dolgozol!

Ilyen ajánlatnak nehéz ellenállni, főleg, hogy a lány nagy, barna szemében remény csillog és az a fajta bizonyosság, ami azt sugallja neki, hogy igenis nagy dolgok várnak rá.

– Talán – felelem, és zsebre teszem a kártyát. – Meggondolom.

Namasté mozdulattal meghajlik előttem.

– Köszönöm! Szép estét! Ha Ashert keresed, a büféasztalnál láttam.

Asher.

Mintha áramütés érne, a boldogság és a bánat egyvelege söpör végig a testemen. Asher a legrégebbi barátom, a hajdani üzleti partnerem, és egyike azon embereknek, akiket a világon a legjobban szeretek. Volt idő, amikor együtt érkeztünk volna ide, és rosszmájú megjegyzésekkel szórakoztattuk volna egymást.

– Kösz.

Nagy ívben el kellene kerülnöm, ehelyett valami ősi erő egyenesen a büféasztalhoz vezet.

Mielőtt odaérnék, szinte beleütközök Jared Maloney-ba, aki természetesen, jó erőben lévő fickó. A fején alig van haj, bozontos, szőke szakállá azonban bőven kompenzálja a hiányt. A farmerje a legújabb divatot követi, kasmírintás, gombos ingje pedig szinte már fájdalmasan menő. De bármennyi pénzt keres is, képtelen leplezni a tényt, hogy nyomorúságos tinédzserkort kellett elszenvednie. A hangja egy kicsit mindig túl erős, az emberek személyes terét pedig nem tartja tisztelőben.

– Samantha! – szólít meg a teljes keresztneveemen, holott a mi világunkban senki nem hív így. Tudom, azért teszi, hogy emlékeztessen rá, nő vagyok. – Pont az a hölgy, akit látni akartam.

Hölgy.

– Hogy vagy, Jared? – kérdezem szenvtelenül.

– Nagyon jól, köszönöm.

– Remek, remek. – Elnézek a válla fölött, hátha megpillantom Ashert. Csak kimentene, ha meglátná, hogy Jareddel álldogálok, akinél mindig ugyanaz a sláger megy, ami kezdődik is három, kettő, egy...

– Szereztem egy tróféának beillő Billie Thorne- emléktárgyat. Egy posztert az első koncertjéről a CBGB klubból.

Felkapom a fejem.

– A CBGB-ből?

– Ott is zenélt. – Mesterkéltlen belekortyol a sörébe. – Nem is tudtad?

– Bevallom, nem tudtam. – Nem jön a felmentő sereg. Néha már azzal elnyerem a jóindulatát, ha hagyom, hogy a kedvenc rocksztárjáról, az anyámról áradozzon. És bár igazán hitvány egy alak, az én világomban igen nagy hatalma van. Az agresszív üzleti hatalomátvételeiről és a

szemérmetlen kivásárlásairól híres. Nem kétlem, hogy én is rajta vagyok a következő zsákmányainak listáján. – Úgy tűnik, ez tényleg egy igazi trófea.

– Igen – feleli, majd felsorolja, hogy anya azon a koncerten melyik dalokat játszott, és kik voltak akkoriban a zenekarának tagjai. Korai időszaka volt, mielőtt megírta azt az albumot, a *Midnight Morningot*, ami a legnagyobb sztárok közé emelte őt. – Találtam egy fotót – mondja, és elkezd görgetni a telefonján, miközben egyik ujját feltartva marasztal a helyemen. – Itt is van. – Felém fordítja a képernyőt.

A képen anya látható húszévesen. Vékony és akkor még szőke volt, a haja a válláig ér. A pólón át látszik a mellbimbója, a nyakában hét nyaklánc lóg, a két karja pedig tele van karkötőkkel. A jobb kezében egy cigarettát tart. Punkos és hippis és gyönyörű – csak most veszem észre, hogy a húgom, Willow mennyire hasonlít rá. A kép után egy vagy két évvel rövidre nyíratta és feketére festette a haját. Ezzel vált Billie Janssenből Billie Thorne-ná.

– Király, mi? – kérdezi Jared, és megint a fotóra néz.

Belesajdul a szívem, hogy ilyen fiatalon látom anyát. Érintetlenül. Amikor még nagyon kicsi voltam, egy időre megnövesztette a haját. Felötlik bennem egy emlék, ahogy a padlón ül, én pedig a válla fölött hátrafésülöm a tincseit. A veszteség ismerős érzése áttör a védelmemen, és kell vennem egy mély levegőt, hogy visszaszorítsam. Elnézek a tömeg felé, hogy Jared ne vegye észre.

Bólintok egyet.

– Aha.

– Szerencsés vagy, hogy ismerhetted – közli, és tudom, hogy tényleg őszintén így gondolja. – Ő volt a valaha élt egyik legjobb énekes és dalszerző.

– Valóban nem semmi volt. – Egy drogfüggő, elveszett lélek, aki sosem volt igazán anya.

Jared zsebre teszi a mobilját, és rám néz. Azonnal befeszülök, mert a testbeszéde olyasmit üzen, amit az agyam lassabban ismer fel, mint a testem.

– Sam.

Felvonom a szemöldököm.

– Jared.

– Szóbeszédet hallok.

Baszki! Máris itt tartunk.

– Miről?

– Arról, hogy a Boudicca bajban van.

A cégem nevének hallatára elfordulok, és készen állok a menekülésre, miközben keresem az ismerős arcot.

– Nem vagyok hajlandó erről beszélni.

Megérinti a karomat. Épphogy hozzáér a könyököm felett.

– Segíteni akarok.

Megvetem a lábamat, és érzem, hogy harag fut végig a gerincemen és megmerevíti.

– Segíteni? Úgy érted, lecsapni rá?

– Nem, nem, nem! Nem erről van szó. – A kézfejét a mellkasára teszi.

– Billie Thorne-ra esküszöm, hogy soha nem tennék ilyet.

Furcsamód hiszek neki. Vagy csak annyira kétségbe vagyok esve, hogy úgy érzem, tényleg lehet benne igazság.

– Akkor mit akarsz?

– Szeretnék leülni veled, és beszélgetni a cégről. Vannak ötleteim.

Valószínűleg fel fogja ajánlani, hogy megveszi a Boudiccát, aztán az ő hatalmas brandje, az Arrakis magába olvasztja. Már a gondolattól is elborul az agyam. Pedig a Boudicca tényleg bajban van. Várok.

– Holnap egy vacsora?

Valamit tennem kell, és amúgy sem vagyok köteles igent mondani neki, bármit is ajánl.

– Rendben. – A halántékom azonnal lüktetni kezd.

– Az asszisztensem majd elküldi a részleteket.

Itt állok a tömegben, ahol már nem ismerek elég szereplőt az iparban. Százötven évesnek érzem magam. Egy lecsúszott negyvenes vagyok. Ráébredek, hogy anya valószínűleg így érezhette magát, amikor utoljára turnézni ment a bukott albuma és fél tucat heroinfüggőség miatti rehab után. Akkoriban kaphatott rá a szerre, amikor a CBGB-s fotó készült.

Csak adj még egy esélyt! Nem ima, mert én nem hiszek Istenben, de talán valami meghallgat engem.

Odamegyek a bárpulthoz. Nagyon hiányzik a sör, de ezer éve nem tudom meginni, és amúgy sem vagyok egy nagyivó. Sosem éreztem a vonzerejét. Most viszont kell valami, ami enyhít a fejfájásomon.

– Kérek egy vodka-szódát lime-mal.

A pultos, akinek az ingujja feszül az izmoktól, megszólal:

– Egy nő, aki tudja, mit akar. – Megcsinálja az italt, és kacsintva felém nyújtja. – Egészség! – Ír akcentusa van. Nagyon dögös. Mikor is voltam utoljára...

Nem. Még harmincéves sem lehet, én pedig nem kezdek fiatal fiúkat elcsábítani.

– Kösz. – Kézbe veszem a poharat, és a terem felé fordulok. Megfogodom, hogy egyszer körbejárok, hogy megkeressem Tommyt, aztán lelépek. Kortyolok az italból, állok, és nézegetek körbe.

– Nem gondoltam, hogy itt talállak – szólal meg a fülem mellett egy ismerős hang.

– Asher!

Hatalmas, boldog, szívélyes mosolyt villant felém. Az ő szemüvege nem kamu, mert elég súlyosan rövidlátó, ami egyébként szerinte a briliáns elme egyik ismertetőjele. A haja most is összevissza áll, fekete fűrtökben, amiket soha nem próbált kozmetikumokkal megszelídíteni. Hajkoronája pedig a világ számomra legkedvesebb arcát övezi.

Mielőtt észbe kapna, hogy óvatosabb legyen velem, közel hajolok egy ölelésre, és mielőtt eszébe jutna, hogy nem kellene, viszonozza. Az illata friss levegő, Safeguard tusfürdő és fahéj egyvelege, ami annyira jellemző rá.

– Úgy örülök, hogy látlak – szólalok meg, majd nagy levegőt veszek. És csak érzek.

Nem enged el azonnal, és ezt biztató jelnek veszem. Szorosan ölel, érzem szilárd törzsét.

– Dettó. – Végül elhúzódik. – Azt hittem, Tommyval pár éve megromlott a viszonyod.

– Így volt. – Tommy egy meggondolatlan, szexista megjegyzést posztolt a közösségi médiában a női gamerekről, én pedig szétcincáltam érte. – De aztán kibékültünk. – Sokatmondóan Asherre nézek, és telepaticusan igyekszem közölni vele, hogy azt szeretném, ha velünk is ez

történne. Finoman a felkarjába bokszolok. Már közben érzem, hogy ostoba dolog. – Na és hogy vagy?

– Jól. És te?

– Remekül.

Aztán csak állunk ott, miközben a dolgok óceánja eláraszt minket. A dolgoké, amikről nem tudunk beszélni: a hosszú barátságunk, a balul elsült éjszaka és a tönkrement kapcsolatunk.

– Hogy van az anyukád? – kérdezem.

– Elkapta az influenzát, amit most sokan mások is, de már jól van. Találkoznod kellene vele. Hiányzol neki.

– Nagyon elfoglalt időszakom van. – Ez hazugság, de amikor legutóbb meglátogattam Deborah-t, annyira hiányzott az, ahogyan a dolgok régen voltak, hogy egyszerűen képtelen lennék újra megtenni. Csak még inkább kihangsúlyozná azt a kongó ürességet, ami mostanában az életemet jellemzi. – Hamarosan sort keríték rá.

– Gloria hogy van?

Megejték egy félmosolyt.

– Olyan gloriásan. Az Instagram-profiljának kétszázötvenezer követője van. Egész komoly influenszer lett.

Asher felnevet, amitől kivillannak nagy, fehér fogai.

– Ez nagyszerű. Mondd meg neki, hogy üdvözlöm!

– Mondd meg neki te magad, hiszen úgy szereted őt! És Willow is itt-hon van.

– És marad is?

– Kétlem. Ismered őt.

A férfi bólint.

– Szabad lélek.

Megfordul, hogy elvegye a pultról a sörét. Félreállunk, hogy egy huszonéves trió tudjon italt rendelni.

– Kábé kilencvenhét évesnek érzem magam ebben a helyiségben – közli Asher.

– Ugye? Mikor váltunk az idősebb generációvá? – csóválom a fejem.

– Egy lány, aki *kiskorában* a *Boudiccával* játszott, felajánlotta, hogy gyakornokoskodna nekem.

– Áucs! Mondjuk ez jó is lehet, nem?

– Eltettem a névjegykártyáját. Te most épp min dolgozol?
– Egy új játékon – közli, de aztán úgy tesz, mintha becipzározná a száját. – Még csak embrióállapotban van.

– Megértem.

– És te?

– Néhány dolgon – hazudom. A cégem bajban van, mégpedig azért, mert mióta Asher otthagytá, nincs új ötletem. – Még mindig az MI-appnál tartok, csak valahogy nem igazán sikerül.

– Át akarod beszélni?

Felnézek rá. Az ismerős barna szemek viszonozzák a tekintetemet, és látom bennük a türelmet és a kedvességet – azokat a tulajdonságokat, amiket életem során nem becsültem eléggé.

– Még mindig olyan, mint egy idegesítő, figyelemre vágó barátnő. Pont az ellenkezője annak, amit célul tűztem ki.

Asher kuncog.

– Az időbe telik. Tanulnia kell.

– Igen, valószínűleg. – Kortyolok az italomból, és arra gondolok, ezernyi módon ki tudnám fejezni, milyen szörnyű az életem nélküle. Végül a legegyszerűbb mondatot választom: – Hiányzol, Asher!

– Te is nekem, Sam.

– Nem ebédelünk együtt? Vagy egy kávé valamikor? Egy mozizás? – Gyakran töltöttük a szombat estéinket animék nézésével. Ez a szokásunk az egyetemi évekre nyúlik vissza, még bőven azelőttre, hogy az anime népszerűvé vált volna. Vidámabb hangot ütök meg. – Nehéz a felnőtteket rávenni arra, hogy kezdjenek animét nézni.

Asher lehajtja a fejét.

– Nem. Én még nem állok készen rá.

Nagyot nyelek. Adok magamnak egy percet, hogy ne legyen olyan megindult a hangom, mint amilyennek érzem magam.

– Ez örület! Harminc évig legjobb barátok voltunk. Hogy szerezzek csak úgy egy másikat?

– Nem tudom. – A száját összeszorítja a megbánás. – Én is magányos vagyok.

– Akkor miért...

Megfeszül az állkapcsa.

– Nem. Sajnálom.

– Oké. – Ha nem lépek le azonnal, jelenetet fogok rendezni, az pedig nem lenne jót sem nekem, sem a cégemnek. – Mennem kell.

Asher megfogja a karomat.

– Sajnálom, Sam! Bárcsak menne!

– Én is sajnálom.

Elsétálok.

NEGYEDIK FEJEZET

GLORIA

HAJNAL ÓTA AZ INTERNETEN BÖNGÉSZEK. Igyekszem rájönni, pontosan mi történik Isaakkal. Google-özök, és egyik linkről a másikra kattintok, egyik feneketlen forrásból a másikba. Még mindig nem egyértelmű, mivel vádolják, vagy hol fog bíróság elé állni. Belém hasít a fájdalom, ha elképzelem őt egy börtöncellában, ahol durva szövet a ruhája, és borzalmas ételeket adnak. Mindig is igényes volt az öltözködésre és kényes az ételekre.

A mosogatócsapnál állok. Éppen egy főtt tojást pucolok, közben feketekávét iszom, amikor a sarokban lévő polcon álló kis televízióban bemondják a híreket. Willow még alszik – szegény lány tegnap este még elhagyatottabbnak tűnt, mint általában –, és hagyom, hogy addig pihenjen, ameddig csak akar. Már korábban is gyanakodtam a manipulatív barátjára, és a szemében látható nyomorúságból ítélve nem is tévedek.

A bemandó rákezd:

– Franciaország bejelentette, hogy kiadja Isaak Margolist a tárgyalásra. A műkincstolvajlással gyanúsított férfit több tucat olyan festményre hozták összefüggésbe, amelyek a második világháború alatt veszttek el. Fennáll a gyanú, hogy Margolis a hetvenes évek végéhez és a nyolcvanas évek elejéhez köthető műkincseladási láz alatt adott túl rajtuk. Az Interpol még mindig keresi a bűntársakat. Azt nem tudni, hogy a

festmények valóban az elveszett mesterművek-e, melyekre Margolis rátette a kezét, vagy pedig hamis reprodukciók.

A szívem zakatolni kezd, és azon tűnődöm, vajon szívrohamot kapok-e, megúszva a döntést, amit meg kell hoznom. A tenyerem tövét a mellkasomra szorítom.

– Vélhetően két mestermű is van az elveszett festmények között: egy Renoir és egy kora középkori mű, amit 1947-ben loptak el a nácik titkos rejtékhelyéről. Egyéb híreink...

Kikapcsolom. Csak állok, és próbálom összeszedni a gondolataimat a fejemben zakatoló zaj ellenére. Vajon vád alá helyezik? Hozzám tudják majd kötni a dolgot?

Alaposan kezet mosok, és egy lengőajtón át egy kis tálalókamrába lépek, aminek porszaga van. A túloldalán van egy másik ajtó, ami szinte mindig nyitva áll. Az vezet az étkezőbe, ahol egyikünk sem szokott enni.

Nagyon hivatalos hangulatú a helyiség. Faberakásos fala és parkettája van, amelyen megkopott perzsaszőnyegek hevernek. Az előző tulajdonos által itt hagyott, hatalmas asztal sötét színű fából lett kifaragva, és tizenkét ugyanolyan színű szék veszi körül. A helyiséget az asztal dominálja az átlagos kinézetű csillár alatt. A gyönyörű, díszes kristálycsillárt, ami itt lógott, átvittem a szobámba, hogy kiélvezzem ahelyett, hogy itt rejtőzzön.

A falakon, az összes falon, festmények tucatjai lógnak. Billie gyűjtötte őket össze az utazásai során, olyasfajta nemtörődöm fanatizmussal, ami mindig megdöbentett engem. Csupán néhány kép tűnik ki a közepszerű festmények közül, de Billie az évek során néhány kiváló vásárt is csinált. Van köztük ugyanis egy korai Lee Krasner, egy olyan szürrealista rajz, amiről kiderült, hogy Escher műve, valamint egy figyelemre méltó vázlat David Hockney-től, ami valószínűleg egy kisebb vagyont ér. A művészetekben Billie ízlése széles skálán mozgott, de ugyanígy volt minden mással is: a zenével, a szexszel, az étellel és a drogokkal. A legtöbb droggal boldogult, de a heroin lett a végzete, mint ahogy anyáknak az alkohol.

Besétálok a társalgóba, ami szintén tele van műtárgyakkal. A többi festmény – absztraktok, tájképek és vázlatok – között, az ember orra előtt, egy letisztogatásra váró, kisebb, négyzet alakú festmény lóg, de nem

merem elvinni megcsináltatni. Még a több évtizednyi New York-i por alatt is látható az élénk színű táj búzával, fákkal és pipacsokkal Renoir stílusában.

Merthogy az is.

Egy valódi Renoir.

Persze nem adhatom el. Még soha senki nem vette észre a falon a többi festmény és reprodukció között, és remélem, hogy ez így is marad.

De olyan sok minden köt Isaakhez. Vajon engem is üldözőbe vesz az Interpol? A közegünkben mindenki tudott a viszonyunkról, és az Interpol biztosan fel fog figyelni arra a tényre, hogy két évtizeden át légitas-kísérő voltam nemzetközi járatokon, vagyis könnyedén szállíthatam csempészárut.

Ráadásul Isaak több saját képének is én voltam a tárgya, és előbbutóbb ez is ki fog derülni. Ha valamit tudok az internet lobbanékony természetéről, az az, hogy Isaak munkái hamarosan mindenhol láthatók lesznek.

Talán értékessé fognak válni. Micsoda keserédes része lenne ez Isaak történetének.

De lehet, hogy csak paranoiás vagyok, és túldramatizálom. Őszintén szólva, már évtizedek teltek el azóta. Mégis miért foglalkoznának velem?

Kivéve, hogy... itt van a Renoir. Eltegyem máshova? Vagy az csak még gyanúsabb lenne? Ha elrejttem, onnantól nem hivatkozhatok arra, hogy nem tudtam, eredeti a kép.

Ha eldugom, hol lenne biztonságban? Mindig is akartam utasításokat hagyni a végrendeletemben, hogy a világ visszakapja, miután sokáig nálam volt kölcsönben. Ajándék Isaaktól a közös csínytevéseink vége felé.

Hova rejtsem el?

Egyfajta feszültség kezdi összeszorítani a torkomat; sürgető érzés és valódi félelem, hogy muszáj lépéseket tennem annak érdekében, hogy biztosítsam a szabadságomat. Az érzelmek egy pillanatra megdermesztenek, majd kihúzom magam. Nem engedek a pániknak. Inkább fogom magam, és bemasírozok a fürdőbe zuhanyozni. Csak tiszta fejjel lehet bármit is elérni.

Tervet kell készítenem. A legutolsó dolog, amit tenni akarok, az a menekülés – az otthonom, a lányok, az életem elhagyása –, de a börtön még annál is rosszabb lenne. Belefájdul a gyomrom, ahogy lelki szemem előtt Isaaket látom a rács mögött egy komor börtönben.

Ki kell találnom, mihez kezdjek. Talán az első dolog, amire szükségem van, az egy ügyvéd. Egy büntetőjogi ügyvéd, aki ért a nemzetközi joghoz és a műtárgyhamisításhoz. Egy sima mezei jogásznak dunsztja sincs ezekről, de én tudok valakit, akinek van, vagy legalábbis tudja, kit ajánljon.

ÖTÖDIK FEJEZET

WILLOW

A FÜGGÖNYÖN KERESZTÜL már kora reggel fény szivárog be a hálósobába, megvilágítva a poros török szőnyeget. Egy pillanatig csak fekszem, és hálát adok az ágyamért és a szobámért. Szerencsés vagyok, hogy van hova mennem, és ezzel tisztában is vagyok, de ez nem segít a kudarc feneketlen érzésén, ami a szemem kinyitását követően öt másodpercen belül menetrendszerűen megérkezik.

A hátamra gördülök, a két tenyerem a bordáimon nyugszik, és hagyom, hogy hadd jöjjön. *Gyerünk, add ki magadból*, mondom magamban a hangnak, ami már elkezdte a tirádát.

Ugyanazt a litániát hallom tőle, amit már hónapok óta ismételtet. *Túl öreg vagy már ehhez. A zenéd túlságosan szokatlan a tömegek számára. Tudhatnád, hogy sosem fogsz befutni.* És a legrosszabb: *Mindenkinek csaldást okoztál. Még hogy csodagyerek!*

Várom, de úgy tűnik, a némbert befejezte.

Sóhajtvá kikécmereg az ágyból, megrázom magam, aztán belebújok egy jóganadrágba és egy 3 Doors Down-os pulcsiba. A hegedűm az ajtónál hever. Kézbe veszem, és magammal viszem a konyhába. Gloria korán szokott kelni, de sehol nem látom őt, miközben egy csésze teát készítek magamnak. Talán az üvegházban van.

A konyha az, amin leginkább érződik a lakás kora. A mosogató fölötti ablakon fakó, sárga függöny lóg, a konyhaszekrényen pedig olyan sok

réteg festék van, hogy az évtizedeket lepattogzó festékdarabkáiban lehet mérni a legfelső fehér réteg alatt. Fogalmam sincs, hogy a linóleumpadló melyik korszakból származhat, de olyan ütött-kopott, hogy Gloria egy nagy szőnyeggel takarja el.

A munkapult viszont hatalmas, a kamrában bőven van tárolóhely, az ablakon át pedig a Hudsonra nyílik a kilátás, ahogy a folyó lassan, örökön örökké a tenger felé hömpölyög.

A helyiség legjobb része a hátsó ajtó, ami a tetőkertbe és az ott épült, régi stílusú üvegházba vezet. Gyerekkoromban rengeteget játszottam a nagyrészt elhanyagolt üvegházban. A polcain táncoltattam játék babáimat, és élveztem a mohás, piszkos ablakokon keresztül foltokban besütő napsugarakat. A nyolcvanas években és a kilencvenes évek elején anya jó módban élt, és heti kétszer járt ide egy kertész, hogy gondozza a fákat és a cserepes virágokat. Néha pár növény áttelelt az üvegházban. Nagyrészt azonban a kertben és az üvegházban is csak én lógtam. Varázslatos hely volt délelőttönként, amikor nem zajlott semmilyen parti, és a morcos nővérem sem rontotta el a kedvemet.

A csésze teával és a hegedűvel a kezemben kilépek a hátsó ajtón a ködös reggelbe és a pompába, amit Gloria teremtett anya életének romjaiból. Gyerekkoromban cserepes növényei magasra és dúsra nőttek, de persze február lévén most csupaszak az ágak. Kaspókkal övezett kis járda vezet egy kuckós sarokhoz, ahol egy asztal áll székekkel, majd továbbvisz egy félkör alakú részhez, ami déli panorámát nyújt a városra. Balra, a távolban megpillantom az Empire State Buildinget, ami gyakorlatilag az állandó rajzszög a világom térképén.

A járda az üvegház ajtajához fut. A kovácsoltvas vázú építmény az épület oldala mentén áll. Belépek, beszívom a nedves földszagot, és hagyom, hogy ellazuljon tőle a nyakam.

Az üvegház nagy, de minden egyes négyzetcentimétere csordultig van termékeny növényzettel és virágokkal. Élénk rózsaszín murvafű tekeredik a plafon felé, orchideák virágoznak száraikon, valamint tarkabarka begóniák mutatós leveleikkel. A hideg fal mentén álló magasságásban fejes saláta, spenót és retek terem, a meleg oldalon, a radiátor mellett pedig a koktélpáradicsom-növényen ott piroslik a termése. Miután Gloria hozzánk költözött, a paradicsom volt az első növény, amit elültetett,

ezért gyerekkoromban folyton koktélpardicsomot szüreteltünk. Leszedek egy érett darabot, és a számba teszem. A nyelvemen szinte fellobbannak az ízek, és egy pillanatra behunyom a szemem. A bolti paradicsomnak egyáltalán nincs ilyen íze.

Azt hittem, Gloria itt tesz-vesz, de az üvegház üres. Lerakom a teáscsészémet egy pirosan és fehéren virágzó gloxinia és egy robusztus muskátli közé, és a hegedűt az állam alá illeszttem. A károgó néember a fejemben visszahúzódik a barlangjába, mert az odaadás elnémítja.

Mert én odaadó vagyok. Odaadó vagyok, ha a zenémről van szó, ha a hegedűmről és az énemnek arról a részéről van szó, ami ég a vágtyól, hogy alkothasson. Egyetlen pillanatig hagyom, hogy csak itt legyen, készen arra, hogy elkezdjem, a gyerekkori otthonomban, ezen a csodás reggelen.

Aztán behangolom a gyönyörű hangszeremet, a közönségemként szolgáló növények felé fordulok, és engedem, hogy a zene feltörjön a testemből. Hagyom, hogy az ujjaim vezessenek. Ez egyszerre gyakorlat és élvezet, fegyelem és öröm, egy olyan napi rutin, amit ritkán hagyok ki. Nemsokára elkezdek azon a dalon dolgozni, amit éppen írok, de most csak ezt csinálom. Reggeli gyakorlás; és ugyanígy este is gyakorlok, amikor nincs fellépésem. Mindennap kétszer.

Ma reggel az első gyakorlat egy könnyű Mozart-szonáta, amivel beemelegítem a testemet. Az akusztika elég jó itt, a zene a növények körül tekereg lágymosolygós hangokkal, majd halvány felhőként szétterjed a plafon üvegpaneljein. Érzem, hogy a növények a hang felé fordítják virágaikat és leveleiket, beisszák a zenét, és cserébe oxigénnel ajándékoznak meg engem. Megtöltöm a tüdőmet vele, megtöltöm a testemet, és lehunyom a szemem.

Ahogy a lakásban több helyen is gyakran megtörténik, érzékelem anyát. Egy jelenlétet, ami épp csak kívül esik a fizikai érzékelésen; emlékek, vagy lenyomat a térben, vagy szellem. Nem tudom, mi ez pontosan, csak annyit tudok, hogy szeretem. Csukva tartom a szemem, és csak játszom neki. Elképzelem halvány mosolyát, a büszkeséget, amit érzett a képességeim miatt, amiket figyelmesen ápol.

Ahogy vége a darabnak, már kevésbé érzékelem őt, és a szememet ismét kinyitom a növényekre és a lágymosolygós levegőre. A bőrrömet

már most lágyabbnak érzem. Egy királybegónia, aminek vörös spirál fodrozódik a levelén, megmoccan, ahogy egy fuvallat eléri. Megérintem a szélét, majd ismét felemelem a hegedűt.

– Mit szeretnél hallgatni, szépségem?

Azt képzelem, hogy hallom is a választ, de persze ez csak a fejemben van. *Lindsey Stirling! Hát persze! Annyi energia van benne!*

A kelta és az elektronikus zene egyvelege az egyik kedvenc műfajom. Volt, aki az ő zenéjéhez hasonlította a szerzeményeimet, és ezt elfogadom, de én önálló művész és zeneszerző vagyok, aki a saját ötletein dolgozik. A zenéje most energiával és szenvedéllyel tölti meg a testemet. Félretolja a múltat, a karrieremmel kapcsolatos küzdelmeket, és a döntéseket, amiket előbb vagy utóbb meg kell hoznom.

Csak a jelen van. Ez itt. A zene, a növények és a potenciál.

Amikor végzek, kirázom a vállizületemet, és hagyom, hogy az új szerzeményem megtöltsön engem. Nem versenymű, nem is szonáta, de nem is csak egy dal. Sokrétegű, vad és gazdag, és ha a következő néhány napban be tudom fejezni, akkor benevezhetek egy tehetségkutatóra, amin nemcsak jelentős nyereményt lehet szerezni – 10 000 dollárt –, hanem a zeneiparban is sokkal láthatóbbá válnék. A dal még nincs kész, és ahogy dolgozom rajta, érzem a hiányosságokat. Valahonnan a közepéről hiányzik valami esszenciális varázs, az a tündérpor, ami megkülönbözteti a fantasztikus zeneművet a jótól, de nem tudok rájönni, pontosan mi is lehet.

A szemem sarkából látom, hogy Gloria belép, és rövid ősz haja mérész, ultramodern frizurára van zselézve. Oldalt sima, felül pedig fürtökben áll. A haja kiemeli a járomcsontját és ragyogó szemét, melyek mindig is a legelőnyösebb jellemzői voltak. Ma reggel egy egyszerű türkiz kasmírpulóvert visel és egy olyan selyemnadrágot, ami rajtam nem állna ilyen jól. Várja, hogy befejezzem a zenét, fejét a dallamra ingatja, és készít néhány fotót a telefonjával. Már megszoktam. Ki is posztolja az Instagramra, de nem zavar. Sam viszont utálja.

Amikor végzek, Gloria megtapsol.

– Mesés! – lelkesedezik. – És nézd csak a növényeket! Milyen boldogok!

– Úgy tűnik, élvezik. – Kezembe veszem a teámat. – Mész valahová?

– Nemsokára. A lányokkal találkozom egy különleges ebédre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A „lányok” valójában egy csapat hetvensok éves asszony, akik a hatvanas években a TWA légitársaságnál ismerkedtek meg egymással a légitas-kísérő képzésen.

– Születésnap?

Egy pillanatig zavartan néz.

– Születésnap? Ja, nem. Csak eszünkbe jutott. Fiatalabbak már nem leszünk.

Bólintok.

– És mikor indulsz?

– Még pár órát itthon leszek. – A csuklójára teszi a kezét, ahol egy fonnott szijas, vörösarany okosóra csillog.

– Én az utazásodra értettem.

– Utazás?

Felvonom a szemöldököm.

– Azért jöttem, hogy vigyázzak a lakásra, nem?

– Ó, hogy az! – Erősen gesztikulál. – Még nem tudom. Pár dolgot még el kell intéznem. Miért, sietsz?

– Egyáltalán nem. – Van valami az arcában vagy a tartásában, ami arra késztet, hogy átvágjak a kis helyiségen, és megöleljem őt. Jóval magasabb nálam, ezért a fejemet pont a vállá ívén nyugtatom, ami elárvult gyerekként a legnagyobb biztonságot nyújtotta, amire csak szükségem volt. Most a teste feszültnek érződik, és azon tűnődöm, miért. A karja végül átölel engem, de nem úgy, ahogy szokott. – Jól vagy, G?

Megsimogatja a fejem, de azt is amolyan távolságtartóan, mintha csak túl akarna esni rajta.

– Jól vagyok, kicsim.

Szerintem nem, de elengedem őt, és hátralépek egyet, hogy figyelmesen megnézzem az arcát. A halványkék karikákat nem tudja teljesen elrejtteni az aprólékos smink, ez pedig csak tovább erősíti nyugtalanságomat.

– Ugye tudod, hogy az „egymásra támaszkodás” az mindkét irányban működik?

Mintha alig hallana meg, a mobiljára néz.

– Hagylak is – közli, majd elsiet, miközben már meg is nyit egy aptot.

Ez egyre különösebb.